

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 10Csp/23/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417202911
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Novotná
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2018:5417202911.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín sudkyňou Mgr. Andreou Novotnou v spore žalobcu: V. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. W. XXX, zastúpený: splnomocnená zástupkyňa C. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXX a žalovaného: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Francúzska republika, Paríž, boulevard Haussmann 1, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Bratislava, Karadžičova 2, IČO: 47 258 713, zastúpený: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač s.r.o., so sídlom Bratislava, Ružinovská 42, IČO: 36 862 169, o určení, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.802,98 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 487,42 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd konanie v časti ohľadne určenia, že spotrebiteľský úver zo dňa 06.06.2002 č. zmluvy XXXXXXXXXXXXXXXX, úver č. 42607086589100 uzatvorený medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, z a s t a v u j e .

III. Súd konanie v časti ohľadne zaplata sumy 100,- eur z a s t a v u j e .

IV. Vo zvyšnej časti súd žalobu z a m i e t a .

V. Žalovaný m á proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 11.08.2017, doručenou tunajšiemu súdu dňa 14.08.2017, sa žalobca voči žalovanému (a pôvodne aj voči spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s., so sídlom Bratislava, Panenská 7, IČO: 35 787 783, ktorá bola ešte dňom 30.06.2016 vymazaná z obchodného registra, v dôsledku čoho súd konanie voči tejto spoločnosti uznesením č.k. 10Csp/23/2017-22 zo dňa 21.08.2017 postupujúc podľa § 161 ods. 1, 2 CSP zastavil; uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.09.2017) domáhal určenia, že spotrebiteľský úver zo dňa 06.06.2002 č. zmluvy XXXXXXXXXXXXXXXX, úver č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorený medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov a zároveň vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.802,98 eur, ako aj náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 06.06.2002 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver č. 42607086589100 vo výške úverového rámca 663,87 eur (20.000,- Sk), pričom skutočne bolo poskytnutých celkovo 5.007,46 eur. Nároky žalobcu uplatnené podanou žalobou sú

odôvodnené aj európskymi smernicami na ochranu spotrebiteľa, ktorých cieľom je dosiahnuť stav, aby nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách spotrebiteľov nezaväzovali (Smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Na požadovanom určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru (výrok 1. petitu žaloby) má žalobca ako spotrebiteľ naliehavý právny záujem, keďže jeho postavenie sa takýmto určením stane istejším (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1MCdo/1/2009). Žalobca je jednoznačne spotrebiteľom, pričom na neho v celom rozsahu dopadá spotrebiteľská ochrana podľa Občianskeho zákonníka, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Predmetná zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným obsahuje značné množstvo neprijateľných zmluvných podmienok. Jednak text zmluvy o úvere a úverových zmluvných podmienok, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, je voľným okom nečitateľný. Veľkosť písma je tak minimálna, že je nemysliteľné, aby sa priemerný spotrebiteľ dokázal čo i len oboznámiť s týmto textom, nie to mu ešte porozumieť. Ďalej neprijateľnou zmluvnou podmienkou je dohoda o zrážkach zo mzdy. Tento inštitút nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave žalovaného o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Žalovaný výšku dlhu jednostranne diktoval, a to bez akéhokoľvek odsúhlasenia súdom. V tomto smere žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/95/2013. Žalobca zdôraznil, že je povinnosťou členských štátov EÚ a ich orgánov, aby naplnili cieľ čl. 6 ods. 1 smernice a zabezpečili tak ratio legis smernice, aby nekalé podmienky spotrebiteľov nezaväzovali v prípade, ak zmluva obsahuje značné množstvo takýchto neprijateľných podmienok, ktorých existencia nie je pre spotrebiteľa možná a účinná. Keďže úverová zmluva v kontexte neprijateľných zmluvných podmienok a nekalých obchodných praktík svojim obsahom o účelom odporuje zákonu, zákon obchádza a ako celok sa prieči dobrým mravom, je s poukazom na § 39 neplatným právnym úkonom. V zmluve o úvere ďalej absentuje podstatná náležitosť, a to uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ktorá predstavuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Ide o údaj v zmluve, neuvedenie ktorého je sankcionované tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvádzanie nesprávnej výšky RPMN v zmluve je pri tom zavádzaním spotrebiteľa a ide o nekalú obchodnú praktiku. V zmluve tiež chýba ďalšia podstatná náležitosť a to uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Aj z tohto dôvodu sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve napokon chýba aj uvedenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Keďže žalobcovi bol zo strany žalovaného poskytnutý úver vo výške 5.007,46 eur, pričom žalobca zaplatil jednotlivými splátkami žalovanému sumu 7.810,44 eur, rozdiel 2.802,98 eur predstavuje výšku bezdôvodného obohatenia, ktorého vydania sa žalobca po žalovanom zároveň domáhal (výrok 2. petitu žaloby).

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomne podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 28.08.2017, ktorým žiadal žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť a zaviazal žalobcu nahradiť mu trovy konania. Uviedol, že na požadovanom určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nie je daný naliehavý právny záujem (§ 137 písm. c/ CSP), pričom možnosť takejto určovacej žaloby nevyplýva ani zo žiadneho osobitného predpisu (§ 137 písm. d/ CSP). Žalobu je preto v tomto smere potrebné zamietnuť už z procesných dôvodov. Ďalej uviedol, že žalobcovi bol na základe zmluvy uzatvorenej dňa 06.06.2002 poskytnutý revolvingový spotrebiteľský úver, ktorý žalobca pravidelne čerpal v období od 14.06.2002 do 28.10.2013, teda počas obdobia viac ako 10 rokov, pričom žalobca na základe neho vyčerpal celkovú sumu 5.207,46 eur. Titulom jednotlivých splátok žalobca uhradil žalovanému celkovú sumu 7.730,44 eur. V úverovej zmluve žalobca zároveň prehlásil, že sa oboznámil so Všeobecnými podmienkami žalovaného pre poskytnutie spotrebiteľského úveru a vydanie úverovej karty, súhlasil s nimi a žiadal, aby mu žalovaný poskytol revolvingový úver a vydal úverovú kartu. Tieto všeobecné podmienky spolu so sadzobníkom poplatkov sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Pokiaľ žalobca namietal, že úverová zmluva neobsahuje zákonné náležitosti stanovené v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy, tieto tvrdenia žalobcu nie sú pravdivé a nezodpovedajú obsahu úverovej zmluvy. Čo sa týka údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, žalovaný na viac poukázal na rozsudok Súdneho dvora ES zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, v ktorom je uvedené, že „Zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny“. Čo sa týka údajov o konečnej splatnosti úveru, žalovaný rovnako poukázal na vyššie uvedený rozsudok Súdneho dvora ES z ktorého výslovné vyplýva, že „Nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ

podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok“. Napokon pokiaľ ide o údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), žalobca nijako nešpecifikoval, v čom spočítava nesprávnosť výšky tohto údaju uvedeného v zmluve. Žalovaný uviedol, že RPMN je v zmluve uvedená v správnej výške. Pre úplnosť žalovaný poukázal na špecifickú povahu revolvingového úveru, keď podľa ustálenej judikatúry nie je vždy možné tento údaj v zmluve uviesť, pretože pre jeho vyčíslenie je potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, období, splátkach úveru a úrokoch s poplatkami. Revolvingový úver je pritom typický tým, že ho veriteľ dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať aj neurčitú dobu. Dlžník stále platí, pretože veriteľ mu úver stále dopĺňa a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu, keďže úver je odplátny právny úkon. Na začiatku revolvingového vzťahu sa údaj o RPMN určí ako tak dá, pretože výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádzajúce z počtu splátok sú zistiteľné. To však nie je dobre možné v priebehu revolvingu, kedy sa úver čerpá a dopĺňa a menia sa tak údaje relevantné pre výpočet RPMN. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch pritom výslovne počíta s nemožnosťou určenia RPMN, kde je v § 3 ods. 6 predmetného zákona stanovené, o čom všetkom musí byť spotrebiteľ informovaný pred uzavretím zmluvy v prípadoch, keď nemožno určiť RPMN, pričom žalovaný si v danom prípade túto zákonom uloženú notificačnú povinnosť splnil a informoval žalobcu o všetkých takýchto podmienkach poskytnutého úverového rámca. Úverová zmluva teda obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti a nie je dôvod na posúdenie predmetného úveru ako bezúročného a bez poplatkov. Pokiaľ ešte žalobca namietol veľkosť písma v úverovej zmluve, táto jeho námietka nie je dôvodná. Ustanovenie § 1b Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré stanovilo veľkosť písma vo výške najmenej 1,9 mm, je účinné až odo dňa 01.01.2015 takže sa nevťahuje na predmetnú úverovú zmluvu, ktorá bola uzatvorená dňa 06.06.2002. Napokon aj ustanovenie o zabezpečení záväzku dohodou o zrážkach zo mzdy sa stalo neprípustným až dňa 01.05.2014, kedy nadobudlo účinnosť ustanovenie § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Preto žalovaný v čase uzavretia takejto dohody nekonal v rozpore so zákonom a nie je teda možné hovoriť o neprijateľnej zmluvnej podmienke. Žalovaný napokon voči uplatnenému nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniesol námietku premlčania, a to s poukazom na § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sú premlčané všetky platby žalobcu uhradené pred viac ako dvoma rokmi od podania žaloby, ktorá bola podaná na súd dňa 14.08.2017. Podľa čl. III.-3.-1. Všeobecných podmienok pre poskytnutie spotrebiteľského úveru klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutý úver, a to formou pravidelných mesačných splátok vo výške dohodnutého % z poskytnutého úverového rámca. Cetelem splátku použije na úhradu dohodnutých nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, a to úrokov, poplatkov vrátane poplatkov za poistenie, pokiaľ je klient poistený a príslušnej časti úverovej istiny. Z uvedeného ustanovenia všeobecných podmienok vyplýva, že každá mesačná splátka, ktorú bol žalobca povinný uhrádzať žalovanému, pozostávala z príslušnej časti úverovej istiny, úrokov, poistného a prípadných ďalších poplatkov spojených s týmto úverom. To znamená, že v prípade posúdenia poskytnutého úveru súdom ako bezúročného a bez poplatkov, môže byť žalobcovi priznaný len nárok na zaplatenie peňažnej čiastky, vypočítanej ako súčet úrokov a prípadných ďalších poplatkov spojených s týmto úverom, ktoré boli zahrnuté v mesačných splátkach za obdobie posledných dvoch rokov pred podaním žaloby na súd, skutočne uhradených žalobcom v prospech žalovaného. Žalobcovi preto v žiadnom prípade nemôže byť priznaný nárok na vrátenie časti nepremilčanej úverovej istiny zahrnutej v príslušných mesačných splátkach, ktoré uhrádzal v prospech žalovaného. Na úhradu príslušnej časti úverovej istiny, zahrnutej v každej mesačnej splátke, má žalovaný zákonný a zmluvný nárok. Žalovaný v tomto smere poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13Co/579/2014-120 zo dňa 29.05.2015, podľa ktorého „Okrem toho po vyriešení otázky premlčania ... vyrieši okresný súd otázku správnej výšky bezdôvodného obohatenia berúc do úvahy, že z každej splátky úveru časť splátky predstavovala istinu, ktorá nepodlieha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré na strane odporcu vzniklo z toho dôvodu, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 16.12.2003 je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov ...“.

4. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného doručenom tunajšiemu súdu dňa 06.11.2017 zotrval na dôvodoch uvedených v podanej žalobe, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov. Uvedeným podaním zároveň v spojení s jeho vyjadrením na pojednávaní dňa 20.12.2017 zobral žalobu späť v časti ohľadne určovacieho nároku (výrok 1. petitu žaloby) a tiež ohľadne nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v časti ohľadne zaplatenia sumy 100,- eur. Ohľadne svojich tvrdení o absencii podstatných náležitostí zmluvy žalobca poukázal na rozhodnutia odvolacích súdov - Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/303/2015 a sp.zn. 15Co/223/2015 zo dňa 29.04.2015, Krajského

súdu v Žiline sp.zn. 11Co/256/2013 zo dňa 25.11.2013, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10CoE/313/2010 zo dňa 09.09.2011 a sp.zn. 11Co/141/2012 zo dňa 03.07.2013 a Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/84/2011 zo dňa 12.12.2011.

5. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení doručenom tunajšiemu súdu dňa 14.12.2017 taktiež zotrval už len na svojich dovtedajších vyjadreniach.

6. Žalobca na pojednávaní dňa 20.12.2017 prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyne zotrval na podanej žalobe v časti nedotknutej jej čiastočným späťvzatím. Uviedol, že v úverovej zmluve chýbajú podstatné náležitosti, v dôsledku čoho sa uvedený úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Chýba jednak náležitosť zmluvy stanovená v § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z., a to uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedená výška mesačnej splátky 1000,- Sk, pričom z výpisu obrátov, ktoré doručil žalovaný, vyplynulo, že uvedená suma bola použitá na splátky úrokov. V zmluve je ďalej uvedená ako fixná mesačná úroková sadzba 2,39 %, avšak v skutočnosti bola pohyblivá, skúšal prepočítať dlžnú čiastku k 31.07.2002, čo bolo 484,96 eur, úrok stiahnutý k 09.08.2002 vo výške 11,56 eur, čo je 2,38 % a napr. k 29.06.2007 dlžná čiastka 320,04 eur, úrok stiahnutý k 09.07.2007 vo výške 8,18 eur, čo je 2,55 %. Takisto mesačná splátka je od 07.05.2009 zmenená jednostranne žalovaným na sumu 36,- eur. Ďalej chýba podstatná náležitosť zmluvy stanovená pod písm. e/ vyššie uvedeného ustanovenia, a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Pokiaľ ide o náležitosti stanovenú pod písm. g/ uvedeného ustanovenia, v zmluve je uvedená len mesačná úroková sadzba 2,39 %, čo zodpovedá ročnej neprimerane vysokej úrokovej sadzbe 28,68 %. Žalovaný sa odvolával na príklad uvedený v zmluve, kde uviedol výšku RPMN bez poistenia 18,56 %, čo považuje za klamlivé zavádzanie spotrebiteľa, pretože RPMN ráta aj s dodatočnými nákladmi napr. s už spomenutým mesačným poplatkom za odoslanie výpisu, čo znamená že RPMN je obvykle vyššia než ročná úroková sadzba. Ďalej v zmluve absentuje náležitosť stanovená pod písm. h/ uvedeného ustanovenia. Tiež ďalej poukázal na § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z., kde je uvedené, že od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V zmluve je uvedený len jediný mesačný poplatok, a to poplatok za odoslanie výpisu z účtu v sume 19,- Sk, čo je 0,63 eur. Ďalej v prehľade obrátov, ktorý predložil žalovaný v rámci svojho vyjadrenia, sú účtované nasledovné poplatky: poplatok za správu úveru od 07.02.2003 mesačne vo výške 1,49 eur, od 08.02.2008 mesačne vo výške 1,63 eur, od 09.04.2010 mesačne vo výške 2,30 eur a od 31.12.2013 mesačne vo výške 2,99 eur. Ďalej je to poplatok nazvaný ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ktorý bol účtovaný 5-krát vždy v sume 11,90 eur, a to dňa 14.10.2011, 15.03.2012, 15.02.2013, 15.01.2014 a 15.04.2014, potom bol ďalej účtovaný dňa 20.04.2012 v sume 19,90 eur a potom ešte 5-krát vždy v sume 34,90 eur, a to dňa 10.03.2013, 03.02.2014, 02.05.2014, 10.08.2014 a 02.01.2015. Ďalej je to poplatok nazvaný ako poplatok za hotovosť, ktorý bol účtovaný 2-krát vždy v sume 3,32 eur, a to dňa 20.08.2002 a 06.08.2004 a potom dňa 31.07.2012 v sume 5,- eur. Tiež je to poplatok nazvaný ako poplatok za omeškanie zaúčtovaný dňa 14.12.2007, pričom v tento istý deň bol zaúčtovaný v dvoch rôznych sumách, a to v sume 2,66 eur a v sume 3,32 eur. Takisto dňa 15.02.2010 bol tento poplatok zaúčtovaný 2-krát, a to v sume 2,88 eur a v sume 6,64 eur. Tento poplatok bol 2-krát zaúčtovaný ešte dňa 15.07.2010, a to v sume 2,88 eur a v sume 6,64 eur. Ďalej to bol poplatok nazvaný ako poplatok za spracovanie zloženky, ktorý bol účtovaný 5-krát v sume 0,80 eur, a to dňa 17.04.2012, 22.05.2014, 30.05.2014, 26.06.2014 a 03.09.2014. Ďalej je poplatok nazvaný ako ročný poplatok účtovaný v sume 9,96 eur, ktorý bol účtovaný 2-krát, a to dňa 30.09.2008 a dňa 31.08.2009. Ďalej poplatok nazvaný ako poplatok za znovu vydanie karty účtovaný v sume 3,32 eur, a to dňa 28.03.2007. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 01.12.2017 je teda sporný aj poplatok označený ako bezúročné nákupy, ktoré nezodpovedajú čerpaniu žalobcom. Tento poplatok bol účtovaný 3-krát vždy po 100,- eur, a to v dňoch 24.08.2010, 31.08.2010 a 30.09.2010. Takisto neobstojí vyjadrenie žalovaného z uvedeného dňa k sume 80,- eur, ktorú nesporne obdržal aj napriek neuvedeniu variabilného symbolu pomenovaný žalovaným ako poplatok za vyhotovenie kópie zmluvy a prehľadu splácania. Posledným poplatkom je poplatok nazvaný ako poplatok poistenie klienta, ktorý je definovaný v bode D/ zmluvy, ktoré jej poistením na základe rámcovej zmluvy medzi CETELEM SLOVENSKO a.s. a poisťovňou Cardif Slovakia, a.s. spotrebiteľ má možnosť toto poistenie odmietnuť len vyznačením krížika v uvedenom ustanovení zmluvy. Zo zmluvy a jej spoločných ustanovení nie je možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poistná zmluva zo základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), čo vidí ako porušenie zákonníka. Jedná sa o náležitosti - výška a splatnosť poistného plnenia, stanovenie či ide o jednorazové alebo bežné poistné, ďalej poistná doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým

spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty. Pre poisťnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 OZ predpísaná písomná forma a žalovaný žiadnu písomnú poisťnú zmluvu so základnými náležitosťami žalobcovi nepredložil. V zmluve je uvedený poplatok vo výške 1,75 % z minimálnej mesačnej splátky úveru, z čoho nie je zrejmé, či je to jednorazový alebo mesačný poplatok, čo je zavádzajúce. Aj toto je uvedené v bode D/ zmluvy. Tento poplatok je v prehľade obrátov účtovaný mesačne do 05.04.2007 v sume 0,58 eur, od 05.04.2007 do 07.05.2009 mesačne vo výške 0,99 eur a od 07.05.2009 v sume 1,08 eur mesačne. Žalovaný úmyselne dlhodobo porušuje zákony, čoho dôsledkom sú vydané rozsudky okresných a krajských súdov, kde súdy zistili, že zmluvy neobsahujú zákonné náležitosti, čo má vo všetkých prípadoch za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť úverov. Jedná sa o rozsudky napr. rozsudok OS Topoľčany sp.zn. 4C/201/2016 zo dňa 20.09.2016, rozsudok KS Košice sp.zn. 9Co/47/2016 zo dňa 23.02.2017, rozsudok KS Žilina sp.zn. 7Co/118/2017 zo dňa 28.06.2017 a rozsudok KS Trnava sp.zn. 23Co/757/2015 zo dňa 19.12.2016. Pokiaľ ide o žalovaným vznesenú námietku premlčania, trvá na 10 ročnej premlčacej dobe, keďže zo strany žalovaného sa jednalo o úmysel. O tom, že žalovaný sa na jeho úrok bezdôvodne obohatil, sa dozvedel dňa 09.12.2016, kedy mu bolo doručené potvrdenie o splatení spotrebiteľského úveru. Vtedy si uvedomil, koľko žalovanému vlastne splatil, že žalovaný v zmluve používal nekalé praktiky, pričom zmluva ani neobsahuje zákonné náležitosti. Odvtedy sa začal tejto záležitosti bližšie venovať. Na pojednávaní dňa 31.01.2018 žalobca prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyne doplnil už len to, že zo strany žalovaného nebol nijako, ani písomne a ani ústne, informovaný o zmene RPMN počas trvania zmluvy.

7. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 20.12.2017 zotrval na svojich písomných vyjadreniach k žalobe a na vznesenej námietke premlčania. Keďže sa na uvedenom pojednávaní nevedel vyjadriť k niektorým skutočnostiam, na vyzvanie súdu sa k nim vyjadril podaním urobeným elektronicky dňa 11.01.2018. V tomto vyjadrení žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že úverová zmluva obsahovala všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 258/2001 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, pričom je potrebné v danom prípade prihliadnuť aj na povahu revolvingového spotrebiteľského úveru. Žalovaný si splnil zákonom uloženú notifikačnú povinnosť, keď informoval žalobcu o všetkých podmienkach poskytnutého úverového rámca v súlade s ustanovením § 3 ods. 6 predmetného zákona, ktorý predpokladá prípady, keď nemožno určiť RPMN. V úverovej zmluve je uvedená výška úverového rámca 20.000,- Sk, ďalej je tam uvedená mesačná úroková sadzba vo výške 2,39 % a príklad výpočtu RPMN. Výška poplatku za správu revolvingového úveru je 19,- Sk. Vo všeobecných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, sú v čl. IV. podrobne uvedené podmienky, za ktorých môžu byť jednotlivé dojednania zmluvných strán zmenené alebo doplnené. V bodoch III.-5.-1. až III.-5.-3. Všeobecných podmienok sú uvedené podmienky, za ktorých môže byť úverová zmluva ukončená, čím si žalovaný splnil povinnosť informovať spotrebiteľa aj o spôsobe a termíne skončenia zmluvného vzťahu. Žalovaný predložil súdu aj prehľad obrátov za obdobie od 06/2002 do 12/2016, v ktorom sú rozpísané jednotlivé mesačné splátky s rozčlenením na istinu, úroky, poistenie, prípadne iné poplatky; taktiež je v tomto prehľade uvedené, kedy a v akej výške žalobca uhradil jednotlivé splátky. Zákon č. 258/2001 Z.z. účinný v čase uzatvorenia úverovej zmluvy nevyžadoval uvedenie úrovej sadzby ako podstatnej náležitosti zmluvy, v dôsledku čoho je bezpredmetné, či je uvedená úroková sadzba ako mesačná alebo ročná. V danom prípade išlo o revolvingový spotrebiteľský úver, pre ktorý je charakteristické, že ide o úverový vzťah na dobu neurčitú, kedy dlžník úhradou príslušnej splátky spláca aj časť úverovej istiny, ktorú potom môže opätovne čerpať (úverový rámec sa splácaním revolvingového úveru znovu obnovuje o príslušnú časť úverovej istiny, ktorá je splácaná v mesačných splátkach). Počet splátok revolvingového spotrebiteľského úveru tak nie je možné určiť, nakoľko ide o údaj, ktorý je závislý na splácaní a úhradách splátok dlžníkom. Pokiaľ žalobca uviedol, že v danom prípade by sa mala aplikovať 10 ročná premlčacia doba, v tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno, žalovaný v tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/1392/2014-197 zo dňa 24.09.2015, kde je konštatované, že „K preukázaniu úmyslu na strane odporcu nepostačuje len tvrdenie, že odporca v čase uzatvorenia zmluvy neuviedol v zmluve RPMN (ktorú navyše v zmluve o revolvingovom úvere ani nie je možné určiť). Navrhovateľ mal možnosť oboznámiť sa s právnymi predpismi, teda mal možnosť nedovolené úroky či poplatky nezaplatiť“. Na pojednávaní dňa 31.01.2018 žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu doplnil už len to, že pokiaľ ide o žalobcom namietané ďalšie poplatky (okrem poplatku za odoslanie výpisu z účtu vo výške 19,- Sk zakotveného v časti B/ zmluvy), ohľadne nich žalovaný odkázal na časť III.-3.-6. A časť III.-3.-7. Všeobecných podmienok, kde sa hovorí, že spoločnosť Cetelem si vyhradzuje meniť náklady, a to jednostranne s tým, že o tom klienta písomne vopred oboznámi. V prípade, že klient neoznámí Cetelemu svoj nesúhlas, má Cetelem za to, že klient s poplatkami súhlasí. Žalobca mal teda vykonať

reklamáciu týchto poplatkov v čase, keď boli uhradené. Bližšie sa už nevie vyjadriť k tomu, ako bol v danom prípade žalobca informovaný o spôsobe výpočtu RPMN s ohľadom na § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. K tomuto odkázal už len na jeho písomné vyjadrenie doručené tunajšiemu súdu dňa 11.01.2018. Žalobca bol zo strany spoločnosti Cetelem počas trvania zmluvy informovaný o zmene RPMN, avšak nevie, či to bolo písomne a nevie sa k tomuto ani nijako bližšie vyjadriť.

8. Súd sa vo veci ďalej oboznámil s listinnými dôkazmi založenými v spise.

9. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom bola dňa 06.06.2002 uzatvorená Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru a vydání úverovej karty Aura č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úverový rámec vo výške 20.000,- Sk (663,88 eur) s výškou prvého čerpania 15.000,- Sk (497,91 eur) s tým, že žalobca sa zaviazal platiť mesačné splátky vo výške 1.000,- Sk (33,19 eur), ktorých splatnosť bola dohodnutá vždy na 10. deň v mesiaci. V zmluve bola uvedená mesačná úroková sadzba vo výške 2,39 % platná ku dňu podpisu zmluvy. Ďalej bol dohodnutý mesačný poplatok za odoslanie výpisu z účtu vo výške 19,- Sk (0,63 eur). Tiež bola ako „príklad“ uvedená ročná percentuálna miera nákladov pri úverovom rámci 20.000,- Sk (663,88 eur), sume prvého čerpania 10.000,- Sk (331,94 eur) a pri pravidelnom mesačnom splácaní splátky vo výške 1.000,- Sk (33,19 eur) bez poistenia vo výške 18,56 %. V zmluve nebol uvedený termín konečnej splatnosti úveru.

10. Keďže žalobca zobral v priebehu konania žalobu späť v časti ohľadne jeho určovacieho nároku, že predmetný spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a tiež ohľadne časti jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 100,- eur, súd konanie v týchto častiach postupujúc podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil (časť II. a časť III. výroku rozsudku).

11. Predmetom konania tak zostal už len nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.702,98 eur, pričom táto suma mala podľa tvrdenia žalobcu predstavovať práve rozdiel medzi výškou splateného úveru a celkovou výškou čerpaného úveru. Uvedený rozdiel tak mali predstavovať žalovaným účtované úroky a poplatky.

12. Medzi stranami sporu bola sporná jednak výška celkového úveru - žalobca tvrdil, že čerpal úver vo výške (po opravení jeho vyjadrenia) 5.107,46 eur, pričom žalovaný tvrdil, že žalobca čerpal úver vo výške 5.207,46 eur. Ďalej bola medzi stranami sporu sporná aj výška zaplatených splátok úveru, keď žalobca tvrdil, že tieto splátky zaplatil vo výške 7.810,44 eur, pričom žalovaný tvrdil, že žalobca tieto splátky zaplatil len vo výške 7.730,44 eur.

13. Predmetná zmluva má bezpochyby charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže pri uzatváraní a plnení zmluvy žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (predmetom činnosti žalovaného je podľa výpisu z obchodného registra okrem iného poskytovanie úverov vrátane spotrebiteľských úverov), teda vystupoval ako dodávateľ podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a naopak žalobca, ako fyzická osoba, takto nekonal, teda bol spotrebiteľom podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Súčasne potom uvedená zmluva spadá pod režim zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o obchodnej inšpekcii v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“).

14. Podanou žalobou sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia (po čiastočnom späťvzati žaloby ohľadne zaplatenie sumy 100,- eur) vo výške 2.702,98 eur, pričom táto suma mala podľa tvrdenia žalobcu predstavovať rozdiel medzi výškou zaplatených splátok úveru (suma 7.810,44 eur) a poskytnutou výškou úveru (po opravení suma 5.107,46 eur). Tento rozdiel (suma 2.702,98 eur) mala teda pozostávať zo žalovaným účtovaných úrokov a poplatkov. Tu je potrebné teda skúmať, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosť podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ, pretože inak by sa poskytnutý spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov a nárok žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia, predstavujúceho práve zaplatené úroky a poplatky, by tak bol dôvodný.

15. Podľa § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

16. Súd zistil, že v zmluve absentuje práve tento podstatný údaj. Hoci je v zmluve uvedený ako príklad ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) vo výške 18,56 %, ktorý vychádzal z úverového rámca vo výške 20.000,- Sk, sumy prvého čerpania 10.000,- Sk a pravidelného splácania vo výške 1.000,- Sk mesačne bez poistenia, súd takýto príklad nepovažoval za splnenie zákonnej náležitosti vyžadovanej vyššie citovaným zákonným ustanovením, nakoľko nezodpovedal skutočnosti. Z obsahu zmluvy totižto vyplýva výška úverového rámca 20.000 Sk, výška mesačnej splátky 1.000,- Sk, suma prvého čerpania 15.000,- Sk a mesačná úroková sadzba vo výške 2,39 %, čiže tieto údaje nie sú totožné s údajmi uvedenými v danom príklade. Navyše uvedením daného príkladu mohlo dôjsť aj ku klamaniu spotrebiteľa, keďže daná výška RPMN (18,56 %) logicky nemohla, s ohľadom na odlišné vstupné údaje, zodpovedať skutočnej výške RPMN, navyše keď žalovaný účtoval žalobcovi aj poistenie, ako ostatne vyplýva aj z ním predloženého prehľadu obrátov za obdobie od 06/2002 do 12/2016. S ohľadom na tieto skutočnosti, keďže v zmluve skutočne absentuje RPMN, sa daný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ).

17. Podľa § 3 ods. 6 ZoSÚ, pri spotrebiteľských úveroch formou preddavkov na bežný účet s výnimkou kreditnej karty (§ 1 ods. 3) alebo v prípadoch, keď nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy informovaný o úverovom limite, o nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, o spôsobe výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, o podmienkach, za ktorých môže byť zmluva zmenená, a o spôsobe a termíne skončenia zmluvného vzťahu. Počas trvania zmluvy musí byť spotrebiteľ bezodkladne informovaný o zmene ročnej percentuálnej miery nákladov.

18. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že v danom prípade s ohľadom na spotrebiteľský úver revolvingového typu nebolo možné v zmluve určiť RPMN a v tomto smere odkazoval na ustanovenie § 3 ods. 6 ZoSÚ, tak s touto argumentáciou sa súd nestotožnil. ZoSÚ totiž v danom ustanovení uvádza podmienky ponuky spotrebiteľského úveru, teda údaje, ktoré musia byť uvedené v ponuke spotrebiteľského úveru v tých prípadoch, keď nemožno určiť RPMN. Ustanovenie § 3 ods. 6 ZoSÚ však nič nemení na náležitostiach, ktoré musí obsahovať samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 ZoSÚ), a to vrátane povinnosti uviesť údaj ohľadne RPMN (náležitosť uvedená pod písm. g/). Súd preto nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že v prípade daného typu úveru (revolvingový úver) nebolo možné určiť RPMN, navyše keď aj sám žalovaný vo svojich vyjadreniach takúto možnosť pripustil, keď výslovne uviedol, že „údaj o RPMN sa na začiatku revolvingového vzťahu určiť ako tak dá“. To znamená, že v danom prípade bolo možné uviesť údaj o RPMN v zmluve (tj. na začiatku revolvingového vzťahu), pretože v tomto období boli zistiteľné všetky relevantné vstupné údaje.

19. Za daných okolností, kedy súd uzavrel, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, bolo potrebné sa ďalej zaoberať námietkou premlčania, ktorú v priebehu konania vzniesol žalovaný. Premlčanie práva z bezdôvodného obohatenia je upravené v § 107 Občianskeho zákonníka, keď prvý odsek uvedeného ustanovenia upravuje subjektívnu premlčaciu dobu a druhý odsek upravuje objektívnu premlčaciu dobu.

20. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

21. Z citovaných ustanovení je teda zrejmé, že tieto dve doby začínajú, bežia a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je kratšia (dvojočná), objektívna premlčacia doba je alebo trojočná u nezavineného a nedbanlivostného bezdôvodného obohatenia alebo desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné konanie. Pre ich vzájomný vzťah platí, že ak skončí beh jedenej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte beží druhá premlčacia doba. Pokiaľ márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt a je vznesená námietka premlčania, nie je možné právo priznať.

22. Z pohľadu posúdenia počiatku behu dvojočnej premlčacej doby je rozhodný okamih, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Inak povedané, pre počiatok subjektívnej premlčacej doby k uplatneniu práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde (viď napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 25.04.2001 sp.zn. 33 Cdo 3003/99 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 18.01.2010 sp.zn. 28 Cdo 3148/2009).

23. Obdobne argumentuje aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp.zn. 1 Cdo 67/2011, na ktorý poukázal aj žalovaný a podľa ktorého sa oprávnený dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie.

24. V danom prípade je potrebné zdôrazniť, že žalobcovia plnili svoj dlh v splátkach a keďže išlo o mesačné platby (tj. čiastkové plnenie), je potrebné zohľadňovať premlčanie u každej platby samostatne. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, tá začala u každej jednotlivej splátky plynúť okamihom, kedy boli jednotlivé splátky pripísané na účet žalovaného. Pri vyriešení otázky, kedy začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, potom súd konštatuje (v súlade s vyššie uvedenými judikátmi), že oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, vtedy, keď reálne zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného.

25. Z vykonaného dokazovania pritom vyplynulo, že žalobca sa dozvedel o tom, v akej výške sa žalovaný na jeho úkor obohatil dňa 09.12.2016, kedy mu bolo doručené potvrdenie o splatení spotrebiteľského úveru. To znamená, že hoci dvojročná subjektívna premlčacia lehota beží, bolo potrebné vyriešiť otázku, kedy uplynula objektívna premlčacia lehota, a teda či sa jedná o trojročnú alebo desaťročnú.

26. Pokiaľ ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktoré sa posudzuje v desaťročnej premlčacej lehote, súd nemal zo strany žalobcu preukázané žiadne skutočnosti o úmysle žalovaného sa bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu. V danej súvislosti potom súd uvádza, že úmyselné konanie žalovaného by muselo byť preukázané ku dňu uzavretia zmluvy, tj. dňa 06.06.2002.

27. Úmysel je pritom jednou z foriem zavinenia, ktorý definuje Trestný zákon. Definíciu Trestného zákona vrátane jej výkladu preberá aj občianske právo hmotné, najmä pre otázky náhrady škody ako aj bezdôvodného obohatenia. Podľa Trestného zákona trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel a) chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom alebo b) vedel, že svojím konaním môže takéto porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ich spôsobí, bol s týmto uzrozmeneý. Úmysel sa teda vzťahuje k porušeniu alebo ohrozeniu záujmu chráneného zákonom. Musí sa zároveň vzťahovať aj na „spôsob uvedený v zákone“. V tomto zmysle ide o všetky skutočnosti, ktoré možno podriadiť pod formálne znaky konkrétneho konania (t. j. konanie, použité prostriedky, predmet útoku a spôsobený účinok atď.). Teória nazýva tieto znaky deskriptívne (popisné) a normatívne (vyjadrujúce právny pojem). Obe podstatné zložky úmyslu - zložka poznania a zložka vôle nemusia vždy presne odrážať skutočnosti predpokladané ustanoveniami zákona. Je však treba, aby úmysel existoval v čase urobenia úkonu. Trestný zákon rozlišuje zavinenie vo forme úmyslu v dvoch rovinách: a) úmysel priamy (dolus directus) a b) úmysel nepriamy (dolus eventualis). Pre obidva je spoločné, že intelektuálna zložka zahŕňa predstavu rozhodujúcich skutočností aspoň ako možných. U oboch foriem je daná i vôľová zložka, hoci v rôznej miere, lebo práve v odstupňovaní vôľovej zložky je rozdiel medzi oboma rovinami úmyslu. Trestný zákon bez ohľadu na to, či spáchanie trestného činu bolo priamym cieľom páchatel'a, alebo iba prostriedkom na dosiahnutie iného cieľa (slovom „chcel“ je vyjadrená tak vôľová zložka ako aj vedomostná zložka). To absolútne platí aj pre civilné hmotné právo. Pri nepriamom úmysle páchatel' vedel, že svojím konaním môže spôsobiť porušenie alebo obmedzenie záujmu chráneného Trestným zákonom a pre prípad, že ho spôsobí, bol s týmto uzrozmeneý („uzrozmeneý“ je aktívny vôľový vzťah k spôsobeniu následku; páchatel' neráta so žiadnou konkrétnou okolnosťou - vlastnou alebo niekoho iného, ktorá by mohla zabrániť následku, ktorý si predstavoval ako možný). Pokiaľ ide o ľahostajný vzťah páchatel'a k následku, v právnej literatúre prevláda názor, že skutočný vzťah ľahostajnosti k následku nestačí na naplnenie vôľovej zložky nepriameho úmyslu.

28. Z tohto hľadiska treba posúdiť úmysel žalovaného v čase uzavretia zmluvy. V danej súvislosti však žalobca tvrdil predovšetkým to, že: „Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete

svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvárania zmlúv už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov umožňujúcu spotrebiteľom zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. Takéto ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu“.

29. Napriek tomu, že žalobca je spotrebiteľom, aj jeho zaťažuje dôkazné bremeno ohľadom preukázania tvrdených skutočností, a preto bolo na ňom, aby preukázal, že v čase uzavretia zmluvy bol na strane žalovaného úmysel sa bezdôvodne obohatiť na jeho úkor. Túto skutočnosť však žalobca v danom prípade právne relevantným spôsobom nepreukázal.

30. Hoci skutočne bol žalovaný nebankovým subjektom a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov, v čase uzavretia zmluvy bol ZoSÚ účinný cca 9 mesiacov (a nie niekoľko rokov, ako uvádzal žalobca), predovšetkým je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie zákona (neuvedenie RPMN) automaticky v sebe zahŕňa úmysel obohatiť sa. Navyše zákonodarcou nesplnenie zákonnej povinnosti sankcionoval (v záujme zvýšenej ochrany spotrebiteľa) bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru.

31. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

32. Za daných okolností preto súd vychádzal z trojročnej objektívnej premlčacej lehoty a keďže žaloba bola podaná na súd dňa 14.08.2017, za premlčané považuje súd všetky poplatky a úroky, ktoré boli žalobcovi účtované a ním zaplatené pred dňom 14.08.2014 (v tomto smere súd vychádzal z listinného dôkazu predloženého žalovaným - prehľad obrátov za obdobie od 06/2002 do 12/2016, ktorý je založený v spise na č.l. 44 až 56). Za nepremlčané potom súd považoval plnenia poskytnuté žalobcom žalovanému za obdobie od 14.08.2014, pričom na úrokoch (od uvedeného dátumu) uhradil žalobca sumu 337,76 eur a na poplatkoch vrátane poistenia sumu 149,66 eur (poistenie vo výške 30,24, poplatok za správu úveru vo výške 83,72 eur, poplatok za spracovanie zloženky 0,80 eur a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 34,90 eur), celkovo tak žalobca uhradil žalovanému po uvedenom dátume čiastku vo výške 487,42 eur. Preto súd žalobe v tejto časti vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie tejto sumy, ktorá predstavuje plnenie bez právneho dôvodu, žalobcovi. Vo zvyšnej časti nedotknutej čiastočným späťvzatím súd žalobu zamietol s ohľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania

33. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

34. O trovách súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s §§ 255 a 256 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 66 %. Predmetom konania bol jednak určovací nárok (výrok 1. petitu žaloby), ktorým sa žalobca domáhal určenia, že predmetný spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. V tejto časti následne zobral žalobca žalobcu späť, takže žalobca procesne zavinil zastavenie konania v tejto časti, čo sa z hľadiska úspešnosti považuje za jeho neúspech vo veci. Keďže však otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru musel súd i tak skúmať pri posudzovaní ďalšieho uplatneného nároku, a to nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd teda neúspech žalobcu v tejto časti konania nezohľadnil pri stanovení celkovej úspešnosti, resp. neúspešnosti žalobcu vo veci. Predmetom konania bol teda ďalej nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.802,98 eur (výrok 2. petitu žaloby). Žalobca mal v časti tohto nároku úspech ohľadne zaplatenia sumy 487,42 eur, čo k celkovému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavuje 17 %-ný úspech. Naopak žalovaný mal úspech ohľadne zvyšnej časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný mal teda úspech ohľadne zaplatenia sumy 100,- eur, ohľadne ktorej žalobca zobral žalobu späť, takže aj v tejto časti žalobca procesne zavinil zastavenie konania, čo sa tiež považuje za jeho neúspech, a teda naopak úspech žalovaného. Žalovaný mal úspech aj ohľadne zvyšnej časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (teda

ohľadne zaplata sumy 2.215,56 eur), ohľadne ktorej bola žaloba zamietnutá. Úspech žalovaného tak v percentuálnom vyjadrení k celkovému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavuje 83 % úspech. Pomer úspechu žalobcu a žalovaného bol tak 17 % ku 83 %-ám, pričom rozdiel predstavuje 66 %, ktorý je čistým úspechom žalovaného. Preto súd v takomto rozsahu priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania. O konkrétnej výške priznaných trov súd s poukazom na § 262 ods. 2 CSP rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších zmien.